

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobce: **R. D.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 10. 2025, č. j., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2026, č. j. 53 Ad 50/2025-11,

t a k t o :

Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 10. 2025, č. j. X, jímž žalovaná rozhodla o odebrání jeho invalidního důchodu.

[2] Krajský soud usnesením ze dne 27. 1. 2026, č. j. 53 Ad 50/2025-11, postoupil věc Krajskému soudu v Ústí nad Labem podle § 7 odst. 6 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že byl žalobce přijat do Azylového domu pro muže na adrese Ž., A. H. X, a pobýval v něm v době podání žaloby, je zřejmé, že je osobou bez přístřeší, tudíž nemohl mít žádné bydliště ve smyslu místa, kde bydlí s úmyslem zdržovat se zde trvale podle § 7 odst. 3 s. ř. s. Krajský soud proto přistoupil k určení místní příslušnosti podle druhého pravidla zakotveného v uvedeném ustanovení, tedy podle místa, kde se žalobce zdržoval v době podání žaloby. Azylový dům v Ž. se nachází v obvodu Okresního soudu v Lounech, tedy v obvodu Krajského soudu v Ústí nad Labem, který je věcně a místně příslušný k řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí žalované.

[3] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. V ní toliko akcentoval důvody, ve kterých spatřuje oprávněnost svého nároku na invalidní důchod. Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[4] Nejvyšší správní soud na úvod poznamenává, že proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu podle § 7 odst. 6 s. ř. s. je kasační stížnost obecně přípustná (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004-35). Již z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014-19, dále vyplývá, že ač je povinné zastoupení stěžovatelů bez příslušného právnického vzdělání advokátem obecně jednou ze základních podmínek řízení o kasační stížnosti, ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. se neuplatní v případech, kdy kasační stížnost směřuje proti procesnímu rozhodnutí učiněnému v řízení o žalobě, jež slouží toliko

k zajištění podmínek řízení nebo jeho řádného průběhu. Takovým typem rozhodnutí je bezesporu i nyní napadené usnesení, v němž se řeší výlučně otázka místní příslušnosti správních soudů k projednání a rozhodnutí této věci. V posuzovaném případě proto podmínka povinného zastoupení stěžovatele advokátem nemusí být splněna. Jelikož tedy kasační stížnost obsahovala stížnostní body a stěžovatel v ní nežádal o ustanovení zástupce pro řízení o ní, mohl o ní Nejvyšší správní soud bez dalšího rozhodnout.

[5] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s., *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[6] Účelem tohoto ustanovení není omezit právo na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachovat kasační charakter řízení před Nejvyšším správním soudem, jak vyplývá z jeho rozsudku ze dne 17. 12. 2020, č. j. 5 Azs 345/2020-17. Předně je nutné připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. V minulosti Nejvyšší správní soud dovodil, že „*aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu)*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS.). Z tohoto judikátu dále vyplývá, že kasační stížností nelze argumentačně mířit zprostředkovaně do rozhodnutí správních orgánů napadených žalobou, nýbrž jen do rozhodnutí krajského soudu.

[7] Závěry veškeré citované judikatury jsou bezezbytku aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Stěžovatel v kasační stížnosti totiž brojí proti rozhodnutí žalované, nikoli krajského soudu, který ve věci meritorně nerozhodoval a pouze ji na základě výše uvedených důvodů postoupil Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Je tedy zřejmé, že stěžovatel nikterak nepolemizuje s rozhodovacími důvody napadeného usnesení. Z jeho podání není patrné, že by spatřoval jakoukoli nezákonnost v postupu krajského soudu spočívajícím v postoupení věci místně příslušnému krajskému soudu.

[8] Za této situace lze uzavřít, že kasační stížnost se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ustanovení § 103 s. ř. s., v důsledku čehož podle § 104 odst. 4 téhož zákona není přípustná. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s. odmítl pro nepřipustnost.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bude rozhodnuto v žalobním řízení (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 5 As 84/2022-30, č. 4554/2024 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2026

JUDr. Jiří Palla

pokračování

předseda senátu